

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **AGRS, a.s.**, IČO: 27128628
sídlem Přívozní 1054/2, 170 00 Praha 7
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, č. j. 33437/24/5300-21443-711275

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil tyto dodatečné platební výměry vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 29. 11. 2022:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- dodatečný platební výměr č. j. 9069021/22/2007-50521-104752, jímž byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období červenec 2021 ve výši 209 591 Kč a stanoveno penále ve výši 41 918 Kč;
- dodatečný platební výměr č. j. 9069377/22/2007-50521-104752, jímž byla žalobkyni doměřena DPH za zdaňovací období srpen 2021 ve výši 216 523 Kč a stanoveno penále ve výši 43 304 Kč;
- dodatečný platební výměr č. j. 9069428/22/2007-50521-104752, jímž byla žalobkyni doměřena DPH za zdaňovací období září 2021 ve výši 209 031 Kč a stanoveno penále ve výši 41 806 Kč;
- dodatečný platební výměr č. j. 9069498/22/2007-50521-104752, jímž byla žalobkyni doměřena DPH za zdaňovací období říjen 2021 ve výši 186 099 Kč a stanoveno penále ve výši 37 219 Kč;
- dodatečný platební výměr č. j. 9069534/22/2007-50521-104752, jímž byla žalobkyni doměřena DPH za zdaňovací období listopad 2021 ve výši 83 746 Kč a stanoveno penále ve výši 16 749 Kč

(dále jen „dodatečné platební výměry“). Dodatečnými platebními výměry byla žalobkyni doměřena DPH za zdaňovací období červenec až listopad 2021 (dále jen „předmětná zdaňovací období“), neboť žalobkyně neprokázala, že v prověřovaných zdaňovacích obdobích uplatnila nárok na odpočet DPH z deklarovaných zdanitelných plnění od společnosti SALI Praha s. r. o. (dále jen „SALI Praha“) v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném v rozhodném období (dále jen „ZDPH“), neboť neprokázala, že tato byla skutečně přijata.

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

2. Dne 5. 2. 2022 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola oznámením o zahájení daňové kontroly č. j. 107264/22/2910-60562-711264 na DPH za předmětná zdaňovací období. Rozsah daňové kontroly byl omezen na přijatá zdanitelná plnění od dodavatelů SK Slavia Praha fotbal s. r. o. (dále jen „SK Slavia Praha fotbal“), SALI Praha a SWONIA, a. s. (dále jen „SWONIA“). Daňová kontrola byla zahájena Finančním úřadem pro Kraj Vysočina, Územním pracovištěm v Pelhřimově (dále též jen „správce daně“).
3. Žalobkyně na počátku dokazování předložila evidence pro účely DPH dle § 100 ZDPH za předmětná zdaňovací období, příslušné přijaté daňové doklady členěné dle dodavatelů a výpisy z bankovních účtů. Správce daně prověřil údaje na předložených písemnostech a vydal první výzvu k prokázání skutečností č. j. 366553/22/2910-60562-711264 ze dne 10. 3. 2022 (dále jen „první výzva k prokázání skutečností“), ve které vyzval žalobkyni k prokázání nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od dodavatelů SK Slavia Praha fotbal (prezentace v rámci fotbalových utkání), SALI Praha (převážně provizní odměny) a SWONIA (dodání respirátorů 3D Hengan) dle § 72 a 73 ZDPH. Žalobkyně na první výzvu k prokázání skutečností reagovala dne 1. 4. 2022 a předložila další důkazní prostředky.
4. Správce daně přistoupil k vydání dosavadního výsledku kontrolního zjištění ze dne 18. 5. 2022 č. j. 1075086/22/2910-60562-711264. Touto písemností správce daně seznámil žalobkyni s tím, že po realizovaném dokazování neprokázala splnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně u přijatých plnění od dodavatelů SWONIA a SALI Praha. Žalobkyně dne 21. 6. 2022 reagovala na dosavadní výsledek kontrolního zjištění, předložila vyjádření a další důkazy. S ohledem na nová zjištění přistoupil správce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

daně k vydání druhé výzvy k prokázání skutečností č. j. 1410752/22/2910-60562-711264 ze dne 9. 8. 2022 (dále jen „druhá výzva k prokázání skutečností“), ve které specifikoval pochybnosti k přijatým plněním od dodavatelů SWONIA a SALI Praha. Žalobkyně na druhou výzvu k prokázání skutečností reagovala několika podáními (doručenými správci daně dne 15. 9. 2022, dne 6. 10. 2022 a dne 4. 11. 2022). Správce daně poté dospěl k závěru, že je možné dokazování ukončit, a proto vyhotovil zprávu o daňové kontrole č. j. 1721247/22/2910-60562-711264 ze dne 23. 11. 2022 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“), kterou doručil žalobkyni dne 24. 11. 2022, a to jako přílohu oznámení o ukončení daňové kontroly č. j. 1722016/22/2910-60562-711264 ze dne 23. 11. 2022 (dále jen „oznámení o ukončení daňové kontroly“). Po provedeném dokazování dospěl správce daně k závěru, že žalobkyně neprokázala, že v předmětných zdaňovacích obdobích uplatnila nárok na odpočet DPH z deklarovaných zdanitelných plnění od společnosti SALI Praha v souladu s § 72 a § 73 ZDPH, neboť neprokázala, že tato byla skutečně přijata.

5. Žalovaný se v rámci napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně a setrval na závěru, že žalobkyně neprokázala splnění hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně (tj. plnění musí fakticky existovat) dle § 72 a 73 ZDPH, proto jí z přijatých zdanitelných plnění od dodavatele SALI Praha nenáleží nárok na odpočet daně za předmětná zdaňovací období. Doplnil, že veškerá přijatá plnění od společnosti SALI Praha za předmětná zdaňovací období se týkají fakturace provize kromě jednoho plnění (doklad č. 210100036 - podpora reklamní kampaně FORTUNA LIGY dle objednávky, inzerce). K tomuto plnění pak žalovaný uvedl, že o něm nejsou známy žádné konkrétní informace; žalobkyně se k tomu věcně nijak nevyjádřila. Proto i v tomto případě žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně fakticitu tohoto plnění neprokázala.

III. Žaloba

6. Žalobkyně v žalobě nejprve stručně shrnula dosavadní průběh řízení a uvedla, že dodatečné platební výměry byly vydány na základě správcem daně zcela nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávného skutkového i právního posouzení věci. Žalovaný dodatečné platební výměry nezrušil, ač měl, čímž zatížil napadené rozhodnutí totožnými vadami.
7. V prvním žalobním bodě žalobkyně popsala obchodní spolupráci mezi ní a společností SALI Praha. Uvedla, že jakožto reklamní a marketingová agentura spolupracovala v oblasti propagace a reklamy ve sportu se společností NIKA Group, spol. s r.o. v likvidaci (dále jen „NIKA“), které se zavázala po dobu 5 let hradit provizi z uskutečněných zdanitelných plnění s dodavatelem inzerce CZECH NEWS CENTER a. s. (dále jen „CNC“) a A 11 s. r. o. (dále jen „A 11“), ačkoli tato plnění s dodavatelem bude domlouvat přímo žalobkyně. Protiplnění ze strany společnosti NIKA byla dvě (zprostředkování přímé obchodní spolupráce a přenechání dominantního postavení u těchto dodavatelů, včetně zdržení se obchodních jednání s těmito dodavateli a zdržení se dalších obchodů s předmětnými dodavateli), přičemž provize společnosti NIKA byla odrazem obchodních příležitostí vytvořených pro žalobkyni v minulosti. V roce 2021 společnost NIKA postoupila svá práva a povinnosti vyplývající ze zprostředkovatelské smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a společností NIKA dne 4. 5. 2017 (dále též „smlouva ze dne 4. 5. 2017“) včetně práva na výplatu provize na společnost SALI Praha, která pokračovala v plnění závazků společnosti NIKA a za to jí náležela příslušná provize. Žalobkyně považuje obchodní nastavení za ekonomicky opodstatněné a souladné s požadavky ZDPH. Bez přispění společnosti NIKA by žalobkyně neměla šanci dosáhnout na takové cenové podmínky, které měla u inzertních společností nastavené společnost NIKA. Již jen z tohoto důvodu by dle žalobkyně vyplácení provize

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

z následně uskutečněných transakcí mělo ekonomické opodstatnění. Společnost NIKA se zároveň zavázala vzdát svého významného postavení u dodavatelů inzerce ve prospěch žalobkyně. Tím žalobkyni opět bylo poskytnuto zdanitelné plnění, za které následovala odměna. K výše uvedenému žalobkyně poukázala na předložené důkazy, které prokazují model obchodního vztahu žalobkyně a společnosti SALI Praha. Z důkazních prostředků získaných správcem daně od společnosti CNC vyplývá, že společnost NIKA skutečně měla u CNC významné postavení, kterého se z logiky věci žádná obchodní společnost nevzdá bez úplaty (provize).

8. Ve druhém až čtvrtém žalobním bodě žalobkyně poukázala na prokázání naplnění hmotněprávních podmínek odpočtu. Za účelem prokázání fakticity plnění přijatých od společnosti SALI Praha bylo vedeno zcela nedostatečné dokazování, které se nadto svým obsahem podstatně míjelo s obsahem a smyslem kontrolovaných transakcí. Žalobkyně namítla, že se správce daně a žalovaný dopustili pochybení při plnění svých důkazních povinností ve třech ohledech (viz následující žalobní body).
9. V druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že orgány finanční správy ukončily daňovou kontrolu i odvolací řízení předčasně v situaci, kdy probíhající dokazování nedosahovalo ani zdaleka takové úrovně, která by umožnila naplnit požadavek zjištění skutkového stavu ve smyslu § 1 odst. 2 ve spojení s § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Ačkoli měly k dispozici celou škálu důkazních prostředků, které byly v dalších kontrolních postupech využity, v tomto řízení se jimi orgány finanční správy vlivem vlastní pasivity nezabývaly.
10. Zjištění týkající se společnosti SALI Praha v bodě 23 napadeného rozhodnutí mají zcela nulovou vypovídající hodnotu ke kontrolovaným transakcím a jsou odrazem již zmíněného nepochopení obsahu kontrolovaných transakcí ze strany správce daně a žalovaného.
11. Žalobkyně zdůraznila, že zprostředkovatelské společnosti pro svou činnost nepotřebují zaměstnance či kamennou provozovnu, neboť disponují-li významnými kontakty v daném odvětví, nepotřebují pro svou prezentaci ani webové stránky. Tento typ pochybností proto nemůže vést k odnětí nároku žalobkyně na odpočet DPH. Navíc uvedená zjištění (včetně nekontaktnosti společnosti SALI Praha) se poprvé objevila až v rámci napadeného rozhodnutí; správcem daně nebyla nikterak zmíněna a nebyla předmětem ani seznámení ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
12. Žalobkyně dále uvedla, že vyjádření společností CNC a A 11 získaná na základě výzev správce daně je nutné považovat toliko za odrazový můstek pro další šetření ze strany správce daně či žalovaného, nikoli za důkaz dostatečný k popření tvrzení a důkazů předložených žalobkyní. Skutečnost, že anonymní zaměstnanec dodavatele v reakci na otázku správce daně uvedl, že při dojednání zakázek mezi žalobkyní a dodavatelem nebylo využito zprostředkování, nelze bez dalšího považovat za definitivní důkaz o tom, že ke zprostředkování ceny skutečně nedošlo.
13. Žalobkyně označila za nepravdivé tvrzení uvedené v bodě 24 napadeného rozhodnutí, neboť při jednáních se společností CNC byla zastoupena předsedou a dalšími členy představenstva. Vyjádření společností CNC a A 11 pravdivost tvrzení žalobkyně nevyvrací, právě naopak. Vyjádření a důkazní prostředky předložené společností CNC výslovně potvrzují obchodní vztah mezi CNC a společností NIKA a potvrzují, že společnost NIKA u společnosti CNC prováděla inzerci ve velkých obrotech, za což mohla čerpat speciální cenové podmínky. Vyjádření společností CNC a A 11 zároveň neobsahují dostatek

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

informací k závěru o tom, zda ceny získané žalobkyní skutečně mohly být získány bez přispění společnosti NIKA. Správce daně (a následně žalovaný) měl povinnost odstranit dalším dokazováním kolizi výše uvedených skutečností.

14. K uvedenému žalobkyně poukázala na ceník společnosti CNC získaný správcem daně, přičemž ani správce daně, ani žalovaný se analýzou cen vůbec nezabývali. Bez související analýzy cen nastavených mezi žalobkyní a společností CNC má argumentace žalovaného v bodě 33 napadeného rozhodnutí zcela nulovou vypovídající hodnotu. Závěry žalovaného jsou nepřekoumatelné, jelikož nemají oporu v provedeném dokazování.
15. Oporu v provedeném dokazování pak nemá ani poslední argument žalovaného, dle kterého o nedůvěryhodnosti argumentace žalobkyně svědčí také doložená smluvní dokumentace. Žalovaný dospěl k závěru pouze na základě jeho vlastní interpretace doložené smluvní dokumentace a na základě výše uvedených vyjádření společností CNC a A 11, aniž by vedl další dokazování zaměřené na získání informací přímo od společností NIKA a SALI Praha a od jejich jednatelů řídících společnosti v rozhodném období. Jedná se tak opět o nepřekoumatelné tvrzení žalovaného, které nemá oporu v dokazování.
16. Žalovaný přitom měl možnost a zároveň i povinnost vést další dokazování za účelem napravení nedostatků skutkových zjištění správce daně, odstranění rozporů mezi provedenými důkazy a prokázání svých vlastních tvrzení. Žalovaný však na tuto povinnost zcela rezignoval, ačkoli se mu nabízela celá řada možných důkazních prostředků, jejichž existence vyšla najevo již v průběhu daňové kontroly. K uvedenému žalobkyně poukázala na svědeckou výpověď zástupce společnosti CNC, pana D. J. (dále jen „D. J.“), svědeckou výpověď pana D. K. (dále je „D. K.“), zástupce společnosti NIKA a svědeckou výpověď pana S. B. (dále jen „S. B.“), který byl jednatelem společnosti SALI Praha.
17. Žalovaný měl dále ověřit, jakým způsobem byla plnění poskytnutá žalobkyni zdaněná u společností NIKA a SALI Praha, zda tato plnění byla řádně přiznána a uvedena v kontrolních hlášení, zda byla uhrazena související daňová povinnost, zda byla tato daňová povinnost předmětem kontrolních postupů a zda případně na základě těchto kontrolních postupů došlo k potvrzení daně na výstupu související s plněními pro žalobkyni, která byla žalobkyní uplatněna v rámci odpočtu.
18. K tomu žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2022, sp. zn. 2 Afs 401/2020, přičemž uvedla, že argumentace žalovaného v bodě 46 napadeného rozhodnutí se zcela mýjí se závěry citovaného rozhodnutí, a nadto obsahuje zmatečné odkazy na společnost „Koratip“, která v tomto řízení v žádné pozici nevystupuje. Žalovaný měl provést analýzu a porovnání ceníku společnosti CNC a v něm uvedených slev s cenou, za kterou žalobkyně plnění od společnosti CNC nakoupila, a dále také s cenami, za které od společnosti CNC nakupovaly se žalobkyní srovnatelné subjekty se srovnatelnými objemy inzerce, které však neměly ceny zprostředkovné společnosti NIKA nebo panem D. K.
19. Žalobkyně závěrem zdůraznila, že správce daně není oprávněn přehlížet existenci důležitých důkazních prostředků pouze proto, že jejich provedení nebylo navrženo daňovým subjektem. Prvním pochybením v procesu dokazování je tak porušení § 1 odst. 2 ve spojení s § 92 odst. 2 daňového řádu. Tohoto pochybení se přitom dopouští jak správce daně v rámci daňové kontroly, tak žalovaný v rámci řízení odvolacího; k tomu žalobkyně citovala rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, sp. zn. 4 Afs 203/2017, ze dne 4. 10. 2017, sp. zn. 6 Afs 35/2017, ze dne 22. 9. 2023, sp. zn. 2 Afs 41/2022 a ze dne 4. 5. 2023, sp. zn. 8 Afs 262/2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

20. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že se správce daně a žalovaný dopustili pochybení, jelikož neprokázali svá vlastní tvrzení související s pochybnostmi o tvrzeních a důkazních prostředcích doložených žalobkyní. Argumentace a důkazní prostředky ze strany orgánů finanční správy nebyly dostatečné k tomu, aby mohly účinně diskvalifikovat tvrzení a důkazy předložené žalobkyní. Tímto postupem došlo k porušení povinnosti správce daně a žalovaného ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Pochybením správce daně a žalovaného v procesu dokazování je neunesení jejich vlastního důkazního břemene stran důvodnosti přetrvávajících pochybností o fakticitě plnění, které vyplývá z ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Pokud správce daně ani žalovaný neprovedli svědecké výpovědi a další důkazní prostředky a nesnažili se o odstranění rozporů mezi vzájemně si odporujícími důkazy, lze jen stěží hovořit o tom, že prokázali důvodnost jejich přetrvávajících pochybností o věrohodnosti tvrzení žalobkyně a fakticitě plnění přijatých žalobkyní. Na podporu této své argumentace žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, sp. zn. 1 Afs 39/2010 a ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. 3 Afs 119/2016.
21. Zopakovala, že dokazování bylo ze strany správce daně vedeno zcela nesprávným směrem. S poukazem na roztržitost kontroly doplnila, že nebyla efektivně schopna rozklíčovat, jaké další důkazní návrhy by z její strany měly být vznášeny. Je přesvědčena, že postupy a vysvětlení poskytnuté správcem daně byly natolik zmatečné, že žalobkyni efektivně ztížily, ne-li přímo znemožnily unesení důkazního břemene. Žalovaný pak již žádné dokazování neprováděl a s jím provedenými úpravami odůvodnění doměření daně žalobkyni na konci odvolacího řízení neseznámil. Žalobkyně tak neměla šanci na upravenou argumentaci žalovaného reagovat dalšími důkazními návrhy. K uvedenému odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2022, sp. zn. 6 Afs 156/2020 a zdůraznila, že učinila maximum možného k prokázání fakticity přijatých plnění. Důkazní břemeno neunesl správce daně a žalovaný; následky neunesení důkazního břemene, stejně jako porušení dalších povinností v průběhu procesu dokazování, stíhají orgány finanční správy.
22. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla, že se správce daně (a později i žalovaný) dopustili pochybení při hodnocení důkazů, jelikož opomenuli svou povinnost zabývat se zjištěnými rozpory mezi provedenými důkazy. Namísto toho bez jakéhokoli podkladu vyzdvihli důkazy, které odpovídaly jejich verzi skutkových událostí na úkor důkazních prostředků předložených žalobkyní. Takový postup je v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů vyplývající z § 1 odst. 2 ve spojení s § 8 daňového řádu, neboť finanční orgány bez dalšího (a předčasně) označili žalobkyní předložené důkazy za nedůvěryhodné. Řečeno jinak, správce daně porušil zásadu volného hodnocení důkazů. V daném případě však nelze hovořit o tom, že by odmítnutí důkazních prostředků předložených žalobkyní jakožto nedůvěryhodných bylo řádně odůvodněno. Postup správce daně a žalovaného je rozporu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. 5 Afs 60/2017 a ze dne 11. 4. 2019, sp. zn. 5 Afs 133/2018.
23. Výše uvedená pochybení nabývají dle žalobkyně na významu v situaci, kdy je proti ní zahájeno 7 různých kontrolních postupů prováděných 5 různými správci daně, které se všechny týkají stejných transakcí se stejnými dodavateli, pouze za různá zdaňovací období počínaje dubnem 2018 a konče listopadem 2021. Vlivem nezákonného postupu finanční správy na straně žalobkyně vznikaly a stále vznikají nepřiměřené náklady. Poukázala na roztržitost dokazování a doplnila, že na rozdíl od ostatních probíhajících řízení správce daně ani žalovaný nepřistoupili k výslechu svědků, kteří dle zjištění orgánů finanční správy

zjevně měli informace ke kontrolovaným transakcím, ani si neobstarali důkazní prostředky z ostatních kontrolních postupů, ale spokojili se toliko s nepřesným tvrzením dodavatele žalobkyně, který nadto ani nebyl aktivním participantem obchodního vztahu, který byl předmětem zkoumání v rámci této daňové kontroly.

24. Správce daně se totiž po celou dobu daňové kontroly zaměřoval na prokázání, zda společnost SALI Praha aktivně vykonávala zprostředkování inzerce pro žalobkyni, ačkoli žalobkyně upozorňovala na odlišný charakter obchodní spolupráce. Z tohoto důvodu nemohlo dokazování vést k co nejúplnějšímu zjištění rozhodných skutečností ve smyslu § 92 odst. 2 daňového řádu.
25. Žalobkyně zdůraznila, že pochybnosti uvedené orgány finanční správy z mnoha důvodů nebyly a ani nemohly být dostačující pro odmítnutí důkazů doložených žalobkyní.
26. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítla nezákonnost daňové kontroly. Konstatovala, že orgány finanční správy zahájily 7 různých kontrolních postupů prováděných 5 různými správci daně, které se všechny týkají stejných transakcí se stejnými dodavateli, pouze za různá zdaňovací období počínaje dubnem 2018 a konče listopadem 2021.
27. Žalobkyně poukázala na roztržitost kontrolních postupů spočívající v tom, že žádnou z výše uvedených kontrol neprovádí místně příslušný správce daně žalobkyně, což má dopad zejména na proces dokazování. Návrhům žalobkyně na spojení kontrolních postupů nebylo vyhověno, stejně tak nebyly zohledněny její námitky stran nezákonnosti tohoto postupu. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že postup orgánů finanční správy je v rozporu se zásadou přiměřenosti a šetření práv daňových subjektů ve smyslu § 5 odst. 3 daňového řádu, zásadou vstřícnosti ve smyslu § 6 odst. 4 téhož zákona, zásadou hospodárnosti ve smyslu § 7 odst. 2 daňového řádu, stejně jako s povinností správce daně dbát o to, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji ve smyslu § 92 odst. 2 citovaného zákona. K uvedené argumentaci poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, sp. zn. 3 Afs 248/2019.
28. Dále namítla rozpor se smyslem a účelem právní úpravy obsažené v § 8 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 4 a § 12 odst. 3 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZFSČR“) a k uvedenému poukázala na důvodovou zprávu k novele ZFSČR provedené zákonem č. 243/2016 Sb. V nyní projednávané věci však nenastala ani jedna z předpokládaných situací, pro které byla právní úprava změněna, přičemž žalobkyně zdůraznila, že účelem změněné právní úpravy zjevně nebylo a ani nemohlo být provádění 7 různých kontrolních postupů u 5 různých správců daně, kteří řeší stejný daňový subjekt, stejné dodavatele a obsahově stejná plnění. Takový postup žalobkyně označila za šikanózní. Poukázala na správce daně, kteří další kontrolní postupy probíhající paralelně s daňovou kontrolou provedli.

IV. Vyjádření žalovaného

29. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nesouhlasil s právním názorem žalobkyně a veškeré její námitky označil za nedůvodné. V podrobnostech pak odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
30. K prvnímu žalobnímu bodu, kde žalobkyně vysvětlovala podstatu obchodní spolupráce mezi ní a společností SALI Praha, žalovaný odkázal na body 34, 40 a 41 napadeného rozhodnutí. Tvrdí-li žalobkyně v prověřovaných zdaňovacích obdobích přijetí nějakých služeb ze strany společnosti SALI Praha, je povinna toto tvrzení doložit (prokázat). To ale

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalobkyně neučinila a pochybnosti vyvstálé o tom, že byla jí deklarovaná zdanitelná plnění reálně přijata, nerozptýlila. Pokud tedy správce daně a žalovaný trvali na tom, aby jim byly předloženy (jakékoli) podklady, jež by s dostatečnou mírou pravděpodobnosti vypovídaly o tom, že žalobkyně zdanitelná plnění od společnosti SALI Praha v souladu se svými tvrzeními a předloženými podklady – zejména zprostředkovatelskou smlouvou ze dne 4. 5. 2017 a dodatkem č. 1 k ní ze dne 18. 12. 2017 (dále též „dodatek č. 1 ze dne 18. 12. 2017“) – reálně přijala, postupovali plně v souladu s relevantní pozitivněprávní úpravou a judikaturou a žádali doložení elementárních skutečností, bez nichž naplnění hmotněprávních podmínek pro vznik nároku na odpočet DPH shledat nelze.

31. Pokud jde námitky soustředěné pod druhým až čtvrtým žalobním bodem, ani ty žalovaný neshledal důvodnými.
32. K rozložení důkazního břemene a zásady ovládající daňové řízení odkázal na body 9 až 19 napadeného rozhodnutí a předestřel ustálenou judikaturu v této oblasti. Připomněl, že správce daně je sice dle § 92 odst. 2 daňového řádu povinen dbát o to, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, avšak tato povinnost má pevné limity, neboť daňové řízení není postaveno na zásadě vyšetřovací, a je to daňový subjekt, kdo je povinen prokázat skutečnosti, které sám tvrdí; resp. rozptýlit o těchto tvrzeních vyvstálé pochybnosti. Pokud této povinnosti nedostojí a vyvstálé pochybnosti nerozptýlí, nelze dovozovat, že správce daně je povinen tuto roli suplovat a příslušné skutečnosti prokazovat za něj; nelze konstruovat eventuality pro něj příznivější než dosavadní zjištění či dokonce vyhledávat důkazy k jeho tvrzením. Uvedené právní názory nebyly popřeny ani jakkoli korigovány v žalobkyní odkazovaných rozsudcích, přičemž v nich individualizované závěry Nejvyššího správního soudu nejsou skutkovému stavu v nyní projednávané věci přílehlavé.
33. Rovněž argumentaci vztahující se k důvodným pochybnostem a přenosu důkazního břemene v projednávané věci shledal žalovaný lichou. Důvodné pochybnosti o průběhu prověřovaných obchodních případů, na nichž spočívá závěr o neprokázání hmotněprávních podmínek pro vznik nároku na odpočet DPH, jsou dostatečné. Žalovaný odkázal na body 22 až 29 a 30 až 53 napadeného rozhodnutí. Správce daně sice uznal za prokázané samotné poskytnutí inzerce, nadále však spatřoval pochybnosti o tom, že bylo žalobkyni ve spojení s nimi společností SALI Praha poskytnuto jakékoli zdanitelné plnění, a to především s ohledem na podstatný rozpor žalobkyní nabízeného popisu průběhu prověřovaných obchodních případů s informacemi od poskytovatelů inzerce; vyjma smlouvy ze dne 4. 5. 2017 a dodatku č. 1 ze dne 18. 12. 2017 nebyly žalobkyní předloženy jakékoli další podklady, které by reálný průběh obchodní spolupráce dokládaly. Formulace zdůvodněných pochybností vedla k přechodu důkazního břemene zpět na žalobkyni.
34. K nedostatečnému zázemí společnosti SALI Praha žalovaný zdůraznil, že pokud společnost SALI Praha v prověřovaných zdaňovacích obdobích nedisponovala jakýmkoli personálním zázemím, jednalo se o zjištění přirozeně vyvolávající otázky stran toho, zda a jak měla být v plnění praxi fakticky realizována, a v tomto směru minimálně zasluhující bližší vysvětlení. Dodal, že nešlo o zjištění stěžejní, nýbrž bylo zmiňováno primárně po účely dotvoření představy o celkovém skutkovém kontextu, v němž mělo přijetí deklarovaných zdanitelných plnění probíhat.
35. Žalovaný se neztotožnil ani s dílčí námitkou, že otázky absence webových stránek společnosti SALI Praha a její nekontaktnost byly poprvé zmíněny až v napadeném

rozhodnutí, aniž by s jejich hodnocením byla žalobkyně seznámena postupem podle § 115 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný uznal, že zmínka o těchto dvou objektivně daných skutečnostech se vyskytuje v bodě 25 napadeného rozhodnutí, ale stalo se tak pouze v rámci neutrálně pojaté sumarizace zjištění učiněných správcem daně o společnosti SALI Praha. Mimo této sumarizace žalovaný se zjištěními vůbec nepracuje, nijak je nepromítá do meritorního posouzení žalobkyní vznesených nároků a ani je jinak neklade žalobkyni k tíži. Žalovaný nebyl povinen ve vztahu k nim zaslat žalobkyni před vydáním napadeného rozhodnutí seznámení ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu, jestliže se žalovaný se závěrem správce daně plně ztotožnil.

36. Oponuje-li žalobkyně v tom duchu, že vyjádření společností CNC a A 11 jsou jen odrazovým můstkem pro další šetření, žalovaný uvedl, že nikdy netvrdil, že těmito či jinými skrze vyhledávací činnost zajištěnými informacemi byl nade vši pochybnost popsán skutečný průběh prověřovaných obchodních případů. Popis prověřovaného skutkového děje, jak byl společností CNC vylíčen v odpovědích na dvojici zaslaných výzev, se totiž v podstatných okolnostech rozchází s tím, jak měly obchodní případy probíhat dle tvrzení žalobkyně a jí předložené smluvní dokumentace, přičemž už jen takový rozpor logicky vyvolává otázky o tom, jak a zda vůbec se deklarované transakce uskutečnily. Bylo na žalobkyni, aby daným rozporům založené pochybnosti rozptýlila, prověřované obchodní případy popsala bez jakýchkoli podezřelých nejasností, rozporů či trhlin a aby na podporu v tomto směru činěných tvrzení předložila či označila odpovídající důkazy.
37. K rozhořčení žalobkyně nad označením pana D. J. coby jejího zástupce žalovaný upozornil, že ojedinělá zmínka je přímou citací sdělení společnosti CNC, přičemž uvedené nemá dopad na přezkoumatelnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.
38. K ceníku společnosti CNC žalovaný odkázal na body 30 až 33 napadeného rozhodnutí a dodal, že nemožnost provedení hlubší cenové analýzy s pomocí stávajících podkladů nehrála při formulaci závěrů o nenaplnění hmotněprávních podmínek pro uznání nároku na odpočet žádnou roli. Připomněl, že smyslem dokazování nebylo zjištění adekvátnosti ceny inzerce, nýbrž objasnění, zda žalobkyně fakticky přijala od společnosti SALI Praha nějaké plnění, jak tvrdila.
39. Důvodné nejsou dle žalovaného ani výhrady žalobkyně vůči výkladu zprostředkovatelské smlouvy a dodatku k ní. Setrval na argumentaci uvedené v bodě 34 napadeného rozhodnutí a připomněl, že neoznačil za nedůvodnou samu smluvní dokumentaci, nýbrž žalobkyní podávaná vysvětlení, která s ní nekorespondovala.
40. K povinnosti provést důkazy nad rámec návrhů žalobkyně žalovaný uvedl, že určitá povinnost v tomto směru by žalovaného tížila pouze v kvalifikované situaci, kdyby z předcházejícího průběhu daňového řízení jednoznačně vyplynula existence dostatečně určitým způsobem identifikovaných zdrojů informací, resp. pokud by na tyto zdroje žalobkyně alespoň nějakým způsobem poukazovala. Ani za kvalifikované situace nelze dovodit přímo povinnost zdroje informací za všech okolností provést jako důkazy, nýbrž pouze povinnost se s jejich existencí náležitě vypořádat a postoj k nim zaujatý odůvodnit. Pokud jde o žalobkyní uváděné osoby (D. J., D. K. a S. B.), žalovaný nestál před kvalifikovanou situací. Žalobkyně v daňovém řízení žádnou z trojice osob ve svých četných podáních coby zdroj, z něž by bylo možno čerpat informace relevantní pro stanovení daně, nijak, a to ani náznakem, nezmínila.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

41. Pokud žalobkyně namítá, že žalovaný měl v daňovém řízení ryze ze své vlastní iniciativy vyslechnout danou trojici osob, za popsaného stavu by nešlo o postup v reálných mezích § 92 odst. 2 daňového řádu, nýbrž o překročení těchto mezí a nahrazení role žalobkyně postupem v intencích daňového řízení cizí zásady vyšetřovací. K vlastní vyhledávací činnosti poukázal žalovaný na body 24, 25 a 28 napadeného rozhodnutí.
42. S argumentací žalobkyně, že u společnosti SALI Praha byla prověřovaná plnění potvrzena, zatímco u žalobkyně nikoli, se žalovaný řádně vypořádal. Skutečnost, že dodavatel řešená zdanitelná plnění v rámci autoaplikace formálně vykázal v daňových tvrzeních, nelze vnímat coby důkaz o tom, že ta jím byla fakticky přijata; ve zbytku pak odkázal na body 46 a 47 napadeného rozhodnutí. Sama skutečnost, že daňová povinnost na výstupu u dodavatele nebyla v minulosti oficiálně zpochybněna, nevypovídá nic o tom, zda sám daňový subjekt skutečně naplnil hmotněprávní podmínky pro vznik nároku na odpočet DPH. V případě daňové povinnosti žalobkyně panovaly o faktickém dodání tvrzených zdanitelných plnění nadále tak hluboké pochybnosti, že poukaz na daňová tvrzení dodavatele nemohl ani v kontextu ostatních skutkových zjištění vést k jejich rozptýlení. Klíčovými okolnostmi se nyní projednávaná věc zásadně skutkově liší od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2022, č. j. 2 Afs 401/2020-74.
43. Zmínka o nesouvisejícím subjektu („Koratip“) je toliko písarskou chybou, která nemá na srozumitelnost či přímo zákonnost dané pasáže reálně žádný vliv. Ve zbytku své argumentace žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2023, č. j. 31 Af 16/2022-90 (bod 43). Pokud se nepídil po daňové povinnosti společnosti SALI Praha na výstupu a s jejími daňovými tvrzeními se podrobně nevypořádal, postupoval zcela správně a zákonně. Totéž v obecné rovině platí pro daňové povinnosti tvrzené žalobkyní pro společnost NIKA, která navíc v prověřovaných zdaňovacích obdobích ani nebyla deklarována coby dodavatel žalobkyně.
44. K otázce, zda je účelné vést dokazování cestou provádění navrhované cenové analýzy, žalovaný odkázal na body 32 a 33 napadeného rozhodnutí. Smyslem dokazování nebylo zjištění adekvátnosti ceny inzerce, nýbrž objasnění, zda žalobkyně fakticky přijala od společnosti SALI Praha nějaké plnění, a další zkoumání cen nebylo s to o tom vzniklé pochybnosti rozptýlit. I kdyby z dalšího dokazování vyplynulo, že cena, za níž nakupovala inzerci žalobkyně, byla nižší než ceníková či smluvená s jinými odběrateli, nebylo by možno mít za prokázané, že se na tomto výsledku jakkoli podílela společnost SALI Praha.
45. K námitce porušení zásady volného hodnocení důkazů žalovaný uvedl, že při hodnocení důkazů bylo postupováno zcela v intencích § 8 odst. 1 daňového řádu a relevantní judikatury. Obsah byl konfrontován se skutečnostmi vyplývajícími z ostatních podkladů založených v postupovaném spisovém materiálu. Odkázal na argumentaci uvedenou v bodech 22 až 36 a 37 až 43 napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že jednoznačně vylíčil důvody, proč tvrzení žalobkyně shledal nevěrohodná, a to včetně uvedení, o jaké podklady se při tom opíral a jak je hodnotil. Konkrétně poukázal na nekonzistentnost žalobkyní vznášených tvrzení ve vztahu k průběhu zkoumaných obchodních případů, která se během daňového řízení v podstatných rysech vyvíjela, a to účelově ve snaze oponovat závěrům správce daně. Žalovaný se opíral rovněž o skutečnosti plynoucí z konkrétně identifikovaných důkazů, s nimiž vznášená tvrzení porovnával, a výslovně poukázal též na rozpor sdělovaných „vysvětlení“ o podstatě obchodní spolupráce s jejich obsahem. Stejně tak vysvětlil dílčí závěr o nevěrohodnosti srovnávací kalkulace v bodě 33 napadeného

rozhodnutí. Až na tento případ pak žalovaný žádný jiný z provedených důkazních prostředků za nevěrohodný přímo neoznačil.

46. Žalovaný má za to, že se zabýval všemi provedenými důkazy, přičemž jasně vyjevil, v jakém rozsahu a proč došlo k přenosu důkazního břemene zpět na žalobkyni a podrobně vysvětlil, proč ani na podkladu předložených důkazů nelze mít vyvstalé pochybnosti o průběhu prověřovaných obchodních případů za rozptýlené, resp. proč ani v jejich světle nelze mít průběh prověřovaných obchodních případů za popsany bez jakýchkoli podezřelých nejasností či trhlin. Závěry formulované na podkladu svého hodnocení považuje za jasně a přezkoumatelně vysvětlené a především za zcela správné. Závěrem připomněl, že správním soudům nepřísluší přehodnocovat myšlenkovou úvahu správce daně, pokud vzal v úvahu všechny podstatné skutečnosti a logicky z nich dovozuje závěr odpovídající zákonu.
47. Ani pátý žalobní bod týkající se nezákonnosti daňové kontroly neshledal žalovaný důvodným. Připustil, že daňové povinnosti za na sebe navazující zdaňovací období byly prověřovány různými správci daně v samostatných daňových řízeních, odmítl však, že by tento způsob prověřování měl bez dalšího jakýkoli vliv na zákonnost vedené daňové kontroly či napadeného rozhodnutí. Doplnil, že ZFSČR neklade na správce daně povinnost výslovně zdůvodnit aplikaci vybrané působnosti, a proto nebylo v průběhu daňové kontroly správcem daně blíže vysvětleno, proč k ní v nyní projednávané věci přikročil.
48. Z průběhu daňové kontroly a následných postupů správce daně ani z průběhu dalších daňových řízení nic nenasvědčuje, že by motivací finanční orgánů měla být šikana žalobkyně či ztížení výkonu jejich veřejných subjektivních práv. Správci daně vyvíjeli snahu o minimalizaci dopadů nastalé situace. Ke své argumentaci odkázal žalovaný na řízení vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 Af 2/2024 a 18 Af 11/2024. Uzavřel, že k zahájení daňové kontroly došlo plně v intencích relevantních ustanovení daňového řádu a ZFSČR; v jejím průběhu pak žalobkyně nebyla nijak limitována při výkonu procesních práv. I kdyby snad měl být řešený postup správce daně shledán nesprávným, každá vada řízení automaticky nezakládá důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Žalobkyně i tak byla povinna prokázat fakticitu svých tvrzení ve vztahu ke každému zdaňovacímu období. Doplnil, že ověřil, že v nyní projednávané věci bylo dosaženo dostatečného zjištění skutkového stavu, při němž byly provedeny a zhodnoceny veškeré navržené důkazní prostředky; k uvedenému poukázal na bod 51 napadeného rozhodnutí a uzavřel, že potencialita nežádoucího důsledku (řešený stav mohl vést ke zmatkům či opomenutím v procesu dokazování), který však nenastal, nemohl představovat zásah do veřejných subjektivních práv žalobkyně.
49. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2025, č. j. 3 Af 2/2024-73 (zejména bod 79). Má-li žalobkyně za to, že daňová řízení vedená v jejich věcech byla stížena nesprávným úředním postupem, jedná se o okolnosti těšící se relevanci např. v civilněprávním řízení o nárocích v režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. č. 82/1998 Sb.“), eventuálně v řízení o žalobě na ochranu před jiným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., nikoliv však v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. Případný nehospodárný, nepřiměřeně dlouhý či jinak v tomto duchu problematický průběh nalézacího řízení nemá totiž sám o sobě žádný vliv na zákonnost v něm vydaného rozhodnutí o stanovení daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

V. Posouzení věci soudem

50. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
51. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
52. Podle § 72 odst. 1 ZDPH *plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování*
- a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku,*
 - b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku,*
 - c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku,*
 - d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo*
 - e) plnění uvedených v § 13 odst. 7 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5.*
53. Podle § 73 odst. 1 ZDPH *pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky:*
- a) při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad,*
 - b) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při pořízení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem,*
 - c) při odpočtu daně při dovozu zboží, je-li plátce povinen tuto daň přiznat podle § 23 odst. 2 až 4, daň přiznat a mít daňový doklad,*
 - d) při odpočtu daně při dovozu zboží, není-li plátce povinen postupovat podle § 23 odst. 2 až 4, vymeřenou daň zaplatit a mít daňový doklad, nebo*
 - e) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b), daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem.*
54. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.*
55. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
56. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
57. Jádrem sporu je otázka, zda žalobkyně uplatnila nárok na odpočet DPH z předmětných zdanitelných plnění oprávněně, resp. zda prokázala splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 a § 73 ZDPH. Konkrétně je sporné to, zda žalobkyně fakticky přijala prověřovaná zdanitelná plnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

58. Soud k první žalobní námitce v obecné rovině uvádí, že daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazy prokazují jeho tvrzení. I když předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). Správce daně je povinen označit ty konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010 č. j. 1 Afs 39/2010-124).
59. Je třeba si uvědomit, že primární důkazní břemeno v daňovém řízení leží na žalobkyni, která toto břemeno unese, jestliže splní základní požadavky pro uplatnění nároku na odpočet daně. Pokud se tak stane, je důkazní břemeno na straně správce daně, který vznesením (existujících) vážných a důvodných pochybností docílí toho, že se důkazní břemeno přeneso zpět na žalobkyni. Na ní pak je, aby jinými důkazními prostředky prokázala splnění hmotněprávních podmínek uvedených v § 72 a § 73 ZDPH. V opačném případě, pokud žalobkyně toto důkazní břemeno neuneso, není povinností správce daně prokazovat svá tvrzení v mnohem větším rozsahu, nýbrž jeho povinností je své závěry o neunesení důkazního břemene žalobkyní řádně odůvodnit. Vznik nároku na odpočet DPH prokazuje plátce daně v první řadě daňovým dokladem ve smyslu § 73 ZDPH, nutné je však doplnit, že nárok na odpočet daně nemá základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103 nebo ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 Afs 125/2017-27, bod 24, či ze dne 18. 8. 2022 č. j. 2 Afs 331/2018-85). Jinými slovy, ani existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, byť formálně bezvadných, sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103, ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004-99 či ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). Tedy ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nejsou dostačujícím podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, jestliže správci daně vzniknou pochybnosti, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 6 Afs 29/2021-38, ze dne 25. 5. 2022, č. j. 10 Afs 374/2020-59, ze dne 23. 4. 2014, č. j. 9 Afs 91/2013-38, ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 12/2013-30, ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005-72). Na základě právě citované judikatury soud přistoupil k věcnému vypořádání žalobních bodů.
60. S argumentací uvedenou pod prvním žalobním bodem, kde žalobkyně vysvětlovala podstatu obchodní spolupráce mezi ní a společností SALI Praha, se žalovaný poměrně podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí [zejména na straně 13 napadeného rozhodnutí (bod 40 a 41) a částečně v bodě 34 napadeného rozhodnutí]. Žalobkyně přesto i v žalobě namítá

nepochopení obchodní spolupráce mezi ní a společností SALI Praha, resp. dodavatelem NIKA a jeho nástupcem, společností SALI Praha. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí však jednoznačně vyplývá, že žalovaný pochopil, kam žalobkyně svými námitkami míří, nicméně svá tvrzení nebyla schopna prokázat. Pokud tvrdila, že v předmětných zdaňovacích obdobích přijala služby ze strany společnosti SALI Praha, byla povinna tato svá tvrzení též doložit a prokázat. Pakliže orgány finanční správy trvaly na tom, aby žalobkyně předložila podklady s dostatečnou mírou pravděpodobnosti vypovídající o tom, že zdanitelná plnění od společnosti SALI Praha v souladu se svými tvrzeními a předloženými podklady reálně přijala, nelze jejich postupu nic vytknout. Zároveň nelze odhlédnout ani od toho, že samotná daňová tvrzení žalobkyně nebyla v průběhu daňové kontroly konzistentní.

61. Žalovaný uvedl, že žalobkyně na počátku, při zahájení daňové kontroly předložila daňové doklady od dodavatele SALI Praha, kde tvrdila fakturaci provizní odměny a fakturaci podpory reklamní kampaně, přičemž znění předmětu přijatých plnění (provize) svědčila tomu, že dodavatel SALI Praha měl zprostředkovat dotčená plnění, za což mu měla náležet provize. V průběhu daňové kontroly však vyšlo najevo, že inzerce žalobkyně nebyla zprostředkována, resp. společnost SALI Praha na tom neměla žádný podíl. Žalobkyně poté tvrdila, že společnost NIKA umožnila žalobkyni (na přelomu let 2017-2018) přímý nákup všech inzercí se slevou až 95 % z ceníku jednotlivých vydavatelství, posléze se vzdala všech výhod a nadále požadovala platbu provize, která později přešla na společnost SALI Praha. Žalovaný však v tomto ohledu správně poukázal na znění dodatku č. 1 ze dne 18. 12. 2017 ke smlouvě (o zprostředkování) ze dne 4. 5. 2017, z něhož plyne, že podmínkou vzniku provize je nutná činnost zprostředkovatele (zajistit ceny s minimální slevou). Správce daně nevyloučil, že princip obchodní spolupráce s dodavatelem NIKA a se společností SALI Praha byl fakticky změněn, a to v rozporu s písemnými ujednáními. V návaznosti na to správce daně vyzval žalobkyni, aby svá tvrzení prokázala, a to druhou výzvou k prokázání skutečností, k níž se ale žalobkyně věcně nevyjádřila. Ačkoli žalobkyně tvrdila, že se snažila v minulosti obejít společnost NIKA a dostat se na výhodnější cenu, nijak to neprokázala. Stejně tak neprokázala svá tvrzení o tom, že společnost NIKA schválila žalobkyni přímý nákup inzercí u dodavatelů a poskytla žalobkyni slevy, kdy však tato tvrzení byla v rozporu s předloženými dokumenty. Žalovaný oprávněně poukázal na to, že pokud by byla tvrzení žalobkyně pravdivá, musela při komunikaci s vydavatelem inzerce (např. CNC) disponovat něčím, čím by vydavatele přiměla k tomu, aby jí dal výhodné ceny, které měla vyjednat společnost NIKA, a to zvláště v situaci, kdy žalobkyně tvrdila, že vyjednat výhodné ceny se jí v minulosti nedařilo. Žalobkyně následně změnila předmět plnění na přijatých dokladech od dodavatele SALI Praha; z provize za zprostředkování se stal poplatek. Žalobkyně se nijak nevyjádřila ani k tomu, jak byla cena provize či poplatku stanovena, kdy byla schválena a kdy vzniklo oprávnění provizi či poplatek fakturovat (viz dodatek č. 1 ze dne 18. 12. 2017 ke smlouvě o zprostředkování uzavřené dne 4. 5. 2017 a přijaté daňové doklady od dodavatele SALI Praha vyjma dokladu č. 21010003). Doklady a písemné smlouvy vůbec neodpovídaly tomu, co skutečně mělo být dle tvrzení žalobkyně předmětem transakcí. Podstatou věci však zůstává fakt, že žalobkyně neprokázala, že se její dodavatel zavázal zdržet se určitého jednání nebo strpět určité jednání nebo situaci. Prokázat faktickou existenci plnění na vstupu tím, že na výstupu je cena vysoká, resp. nadhodnocená, nelze, neboť při dokazování u hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně dle § 72 a 73 ZDPH se (až na výjimky uvedené v § 36a odst. 3 ZDPH) neposuzuje výše plnění. Jak

správně uzavřel žalovaný, samotná okolnost, že žalobkyně fakturuje na výstupu násobně vyšší cenu oproti plněním na vstupu, může svědčit například o vyjednávací síle.

62. Ve druhém až čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítala pochybení stran závěru orgánů finanční správy o neprokázání naplnění hmotněprávních podmínek odpočtu. Správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně sice splnila formálněprávní náležitosti pro nárok na odpočet daně (předložila daňové doklady a smluvní dokumentaci), avšak nesplnila hmotněprávní podmínky pro uznání nároku na odpočet DPH, tj. neprokázala, že se zprostředkování inzerce fakticky uskutečnilo - nedoložila podklady ke zprostředkovatelské činnosti společnosti SALI Praha, kterými by prokázala faktické zprostředkování inzerce touto společností u vydavatele CNC či u jiného vydavatele inzerce, kterého žalobkyně akceptovala dle ustanovení dodatku č. 1 ze dne 18. 12. 2017. Vzhledem k tomu, jak žalobkyně koncipovala svojí argumentaci pod těmito body, vypořádal soud argumentaci pod druhým žalobním bodem s přesahem do žalobních námitek uplatněných pod třetím a čtvrtým žalobním bodem.
63. V druhém žalobním bodě žalobkyně nejprve brojila proti závěrům uvedeným v bodě 23 napadeného rozhodnutí ohledně společnosti SALI Praha. Na obsahově podobnou námitku (viz bod 6 a 37 napadeného rozhodnutí) žalovaný reagoval v bodě 38 napadeného rozhodnutí. S touto argumentací správního orgánu se soud ztotožnil, přičemž zdůrazňuje, že pochybnosti nestály pouze na okolnostech, že společnost SALI Praha sídlí na hromadné adrese, nemá provozovnu, zaměstnance ani webové stránky a současně nezveřejňuje účetní závěrky a její jednatel (občan Slovenské republiky) je nekontaktní, jak tvrdí žalobkyně. Správce daně detekoval i řadu jiných (konkrétních) okolností, které žalovaný specifikoval například v bodě 26 napadeného rozhodnutí. Uvedené tak dokreslovalo pochybnosti, které správci daně vznikly a které žalobkyně ani v odvolacím řízení nebyla schopna rozptýlit. Jak správně podotkl žalovaný, sílu a vážnost identifikovaných pochybností vůči určitým plněním je třeba posuzovat v celkovém souhrnu, nikoli samostatně je vytrhávat z kontextu. Soud proto nesouhlasí se žalobkyní, že předestřené okolnosti nemají žádnou vypovídací hodnotu. Tvzení, jimiž se žalobkyně snaží osvětlit, proč společnost SALI Praha pro svou činnost nepotřebovala zaměstnance, webové stránky či provozovnu, samy o sobě nijak neprokazují, jak byla plnění v praxi fakticky realizována.
64. V rámci věcného posouzení ob stojí argumentace žalovaného pouze ve vztahu k zaměstnancům, neboť soud připouští, že správce daně ve zprávě o daňové kontrole na straně 9 uvedl toliko, že vlastní vyhledávací činností zjistil, že společnost SALI Praha neměla v kontrolovaných zdaňovacích obdobích žádné zaměstnance, kteří by služby vykonali, a odkázal přitom na úřední záznam ze dne 17. 5. 2022, č. j. 1073347/22/2910-60562-711264. Totéž uvedl na straně 7 seznámení s dosavadním výsledkem kontrolního zjištění ze dne 18. 5. 2022, č. j. 1075086/22/2910-60562-711264, přičemž o zbývajících okolnostech se nezmínil. Skutečnost, že žalovaný v bodě 25 explicitně popsal více okolností, než které byly zachyceny v úředním záznamu ze dne 17. 5. 2022, č. j. 1073347/22/2910-60562-711264, však nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje. Žalovaný sice v narativní části napadeného rozhodnutí popsal více okolností, avšak v rámci svého meritorní posouzení s nimi nijak nepracoval, resp. je nekladl žalobkyni k tíži. Soud postup žalovaného v tomto směru považuje za nevhodný, avšak nejedná se o takovou vadu, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že další okolnosti plynoucí z úředního záznamu ze dne 17. 5. 2022, č. j. 1073347/22/2910-60562-711264 (vyjma zaměstnanců) nebyly žalovaným věcně posuzovány a nedošlo ani k argumentační změně, neshledal soud

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

námítku porušení § 115 odst. 2 daňového řádu jako důvodnou. Není proto opodstatněná ani námítka, že žalovaný neuvedl, v jakém směru byla společnost SALI Praha nekontaktní, neboť žalovaný na dané skutečnosti své rozhodnutí nevystavěl, ani se k této okolnosti nevyjadřoval. Pouze na okraj soud uvádí, že existence úředního záznamu ze dne 17. 5. 2022, č. j. 1073347/22/2910-60562-711264 musela být žalobkyni známa z obsahu seznámení s dosavadním výsledkem kontrolního zjištění a ze zprávy o daňové kontrole. Žalobkyni tedy nic nebránilo v tom, aby se s vyhledávací činností správce daně seznámila prostřednictvím nahlížení do spisu. Nadto žalobkyně ani v žalobě nepředestřela žádnou argumentaci, kterou by závěry plynoucí z vyhledávací činnosti správce daně vyvracela či by jim oponovala. Řečeno jinak, žalobkyně ani v žalobní argumentaci proti závěrům plynoucím z vyhledávací činnosti věcně nebrojila, ačkoliv se dovolávala toho, že se k výše uvedeným okolnostem může vyjádřit až nyní. Neuvedla rovněž, jakou argumentaci či důkazy by ke zjištěným okolnostem správci daně předložila, pokud by byla seznámena se skutečnostmi vyplývajícími z vyhledávací činnosti správce daně.

65. Co se týče vyjádření společností CNC a A 11 získaných na základě výzev správce daně, soud shrnuje, že správce daně vyzval společnosti CNC a A 11 k poskytnutí dokladů, evidencí, sestav a informací, které souvisely se službami, které výše uvedené společnosti poskytly žalobkyni za předmětná zdaňovací období. Správce daně vyzval společnosti CNC a A 11 ke sdělení, zda inzerci pro žalobkyni (v titulech Mladý svět a EKO Česko) si zajišťovala přímo žalobkyně sama nebo zda byla zprostředkována jiným subjektem. Společnost CNC uvedla, že „jednala při poskytování inzerce přímo se zástupci společnosti AGRS, a.s. paní L. H. (dále jen „L. H.“), asistentkou předsedy představenstva a panem D. J.“ Společnost A 11 uvedla, že „v titulech Mladý svět a EKO Česko si zajišťovala inzerci vždy sama společnost AGRS, a.s.“ (podtržení doplněno soudem). Z předložených dokladů a s nimi související uskutečněné inzerce pak vyplývá, že společnost CNC v titulu Deník SPORT inzerovala inzerci zadanou přímo od žalobkyně. Namítá-li žalobkyně, že vyjádření společností CNC a A 11 jsou jen odrazovým můstkem pro další šetření, soud zdůrazňuje, že z předmětných vyjádření plyne naprosto odlišný popis skutkového děje, než jak jej líčila žalobkyně a k němuž předkládala smluvní dokumentaci. Jak už soud zdůraznil výše, za této situace bylo na žalobkyni, aby rozpory, resp. rozporům založené pochybnosti rozptýlila, prověřované obchodní případy popsala bez jakýchkoli podezřelých nejasností, rozporů či trhlin a aby na podporu svých tvrzení předložila či označila odpovídající důkazy. Naopak není úlohou správce daně, aby v tvrzeních daňového subjektu z vlastní iniciativy odstraňoval nepřesnosti, a suploval tak povinnosti žalobkyně. Žalobkyně za dané procesní situace měla odstranit ony „významné nepřesnosti“ a nikoliv klást požadavky na správce daně, aby si nepřesnosti ověřil sám. Vzhledem k tomu, jaké odpovědi správce daně obdržel od společností CNC a A 11, nelze než souhlasit se žalovaným v tom, že identifikovaný rozpor vyvolává otázky o tom, zda vůbec a případně jak se deklarované transakce uskutečnily.
66. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani poukaz žalobkyně na osoby, které v reakci na výzvu správce daně zmínila společnost CNC (paní L. H. a pan D. J.). Z obsahu napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný sdělení ohledně osob vnímal jako klíčové zjištění, naopak z jejich vyjádření bylo stěžejní toliko sdělení, že jednání mezi žalobkyní a společností CNC probíhala přímo (viz soudem výše zvýrazněná pasáž), tedy bez zprostředkovatele. V tomto smyslu správci daně vznikly pochybnosti; to, s kým společnost jednala, resp. jak tyto osoby společnost CNC (nepřesně) označila, navíc orgány finanční správy do svých rozhodnutí nepromítly. Pokud žalovaný přenesl sdělení společnosti CNC do napadeného rozhodnutí, nelze z této skutečnosti vyvozovat, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ztotožnil s celou pasáží. Byť lze připustit, že by bylo vhodné, aby se žalovaný ke zmíněným osobám vyjádřil a předešel tím drobné nekonzistentnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, podstatné je to, že stěžejní pochybnosti správně daně a potažmo žalovaného neměly základ v osobách, které společnost CNC ve svém vyjádření uvedla. Doslovná citace vyjádření společnosti CNC proto nebrání přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Řečeno jinak, samotná citace uvedeného sdělení bez patřičné korekce, ačkoliv si musel být správce daně vědom nepřesností v ní uvedených (viz druhá výzva k prokázání skutečností a strana 11 zprávy o daňové kontrole), nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí či nezákonnost postupu správce daně, neboť předmětné nepřesnosti nijak neeliminují či neoslabují pochybnosti, které ze sdělení od společnosti CNC vyplývají, resp. které správci daně vyvstaly. Správce daně totiž neměl pochybnosti o uskutečnění inzerce pro jednotlivé zákazníky, avšak měl pochybnosti o fakticitě zprostředkování inzerce společností NIKA a následně společností SALI Praha.

67. Soud se ztotožňuje se závěrem správce daně, že žalobkyně nedoložila podklady ke zprostředkovatelské činnosti společnosti SALI Praha, kterými by prokázala faktické zprostředkování inzerce touto společností u vydavatele CNC či u jiného vydavatele inzerce, kterého žalobkyně akceptovala dle ustanovení dodatku č. 1 ze dne 18. 12. 2017. Z předložené smluvní dokumentace a daňových dokladů není zřejmé, zda a jakým způsobem společnost SALI Praha služby v předmětných zdaňovacích obdobích uskutečnila, kdy a jaké slevy z platného ceníku vydavatele předmětné inzerce pro žalobkyni vyjednala a jakých třetích stran se inzerce týkala (konkrétního zadavatele inzerce). Veškerá přijatá plnění od společnosti SALI Praha za předmětná zdaňovací období se týkala fakturace provize kromě jednoho plnění (doklad č. 210100036 - podpora reklamní kampaně FORTUNA LIGY dle objednávky, inzerce). K tomuto plnění nejsou známy žádné konkrétní informace a žalobkyně se k němu věcně nevyjádřila, a proto i v tomto případě orgány finanční správy dospěly k závěru, že žalobkyně fakticitu plnění neprokázala. V návaznosti na uvedené správce daně doplnil, že žalobkyně objednávala inzerci v roce 2017 a 2018 u společnosti CNC, přičemž měla speciální cenové podmínky pro inzerci v titulu Deník SPORT sjednané přímo s vydavatelem CNC díky objemu objednávané inzerce (množstevní slevy). Podobně tomu bylo i u společnosti A 11 (vydavatel inzerce v titulech Mladý svět a EKO Česko), která uvedla, že si žalobkyně zajišťovala v titulech Mladý svět a EKO Česko inzerci vždy sama. Správce daně z uvedeného vyvodil závěr, že inzerce v titulech Deník SPORT, Mladý svět a EKO Česko společností SALI Praha (ani dříve společností NIKA) zprostředkována nebyla. Předestřený závěr žalobkyně ničím nevyvrátila.
68. Jakkoliv se žalobkyně snaží argumentovat, že získané ceny pro inzerci nemohly být získány bez příspěvu společnosti NIKA, nijak svá tvrzení neprokázala. Soud tedy neshledal v postupu správce daně pochybení, jestliže ze sdělení společností CNC a A 11 dovodil nesouladnost s tvrzením, které předložila žalobkyně. Žalobkyně byla v návaznosti na to vyzvána druhou výzvou k prokázání skutečností, avšak neprokázala, jakým způsobem a s kým konkrétně jednala o cenách inzerce za jednotlivé vydavatele, s jakým výsledkem a kdy s nimi jednala, nepředložila žádné záznamy z jednání s vydavatelem inzerce či obchodní nebo e-mailovou korespondenci, ani žádné záznamy z jednání se společností NIKA či konkrétní požadavky a objednávky na inzerci uskutečněnou přes společnost NIKA, a neodstranila tak pochybnosti správce daně o fakticitě uskutečnění zprostředkování plnění prostřednictvím společnosti NIKA a následně (v předmětných zdaňovacích obdobích) zprostředkování společností SALI Praha. Soud poukazuje rovněž na to, že správce daně měl důkazní prostředky od uvedených vydavatelů inzercí (společností CNC a A 11) o tom, že měly

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

uzavřeny obchodní vztahy přímo se žalobkyní, která získala výhodné ceny díky množstevním objednávkám inzerce pro své klienty, nikoli prostřednictvím zprostředkovatele (společnosti NIKA či SALI Praha).

69. Pokud jde o ceník od společnosti CNC, soud v prvé řadě nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že se orgány finanční správy analýzou cen nezabývaly. Soud v tomto směru odkazuje na strany 11 až 12 zprávy o daňové kontrole a na body 30 až 33 napadeného rozhodnutí, kde se obsahem ceníku od společnosti CNC i obsahem žalobkyní předložené srovnávací kalkulace orgány finanční správy zabývaly. Jak příležitostně uvedl žalovaný ve svém vyjádření, smyslem dokazování v projednávané věci nebylo zjištění adekvátnosti ceny inzerce, nýbrž objasnění, zda žalobkyně fakticky přijala od společnosti SALI Praha nějaké plnění, jak tvrdila. I v tomto případě se žalobkyně snaží svou důkazní povinnost přesunout na žalovaného, přičemž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť dle jejího názoru závěry žalovaného nemají oporu v provedeném dokazování. Takto však důkazní břemeno v daňovém řízení nefunguje. Pokud žalobkyně obsáhle rozebírá, jaké kroky měl správce daně ještě učinit, je nutno zdůraznit, že ona sama měla předložit takové důkazy, které by vážné a důvodné pochyby (založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých důvodech opřených o reálné skutkové poznatky a logickou racionální úvahu) nevzbuzovaly, resp. ona sama měla předložit takové důkazní prostředky, které by sdělené pochybnosti správce daně rozptýlily a fakticitu zpochybněných tvrzení prokázaly. To se však v daném případě nestalo, a proto soud nepřisvědčil ani této argumentaci.
70. Předloženou kalkulací zisku žalobkyně doložila výši skutečného nákupu inzerce od společnosti CNC, avšak prostřednictvím tohoto důkazního prostředku nedoložila a neprokázala fakticitu uskutečnění zprostředkování nákupu inzerce společností SALI Praha (potažmo společností NIKA). Závěr správce daně (tj. že inzerce žalobkyně nebyla zprostředkována) podporují totiž i žalobkyní předložené důkazní prostředky. Z nich je zřejmé, že se reklama objednaná u vydavatelů a realizovaná pro klienty žalobkyně uskutečnila, avšak z těchto důkazních prostředků není patrné, že zprostředkovatelské služby byly provedeny společností SALI Praha. Není totiž zřejmé, jakým způsobem společnost SALI Praha v předmětných zdaňovacích obdobích zprostředkovatelské služby týkající se inzerce uskutečnila; kdy a jaké konkrétní slevy inzerce pro žalobkyni vyjednala společnost SALI Praha (či společnost NIKA); pro jaké klienty žalobkyně byly slevy inzerce uskutečněny/zprostředkovány; jak byla stanovena cena za zprostředkování a na základě jakých podkladů a v čem spočívala služba „podpora reklamní kampaně FORTUNA LIGY“, kdy konkrétně proběhla, kdo a co za společnost SALI Praha zajišťoval, jak byla stanovena cena za tuto službu a na základě jakých podkladů byla vyčíslena apod. Správce daně v této souvislosti oprávněně poukázal na to, že žalobkyně jednala vždy s vydavatelem inzerce přímo a nikoli prostřednictvím zprostředkovatele, a dále že obchodní slevy jí byly poskytnuty s ohledem na objem zakázek a nikoli z důvodu vlivu třetí strany (zprostředkovatele). Žalobkyně tedy neunesla důkazní břemeno, neboť nedoložila a neprokázala faktické uskutečnění těchto služeb.
71. Soud neshledal důvodnými ani námitky směřující proti závěru žalovaného o tom, že argumentace žalobkyně je ve vztahu k doložené smluvní dokumentaci nedůvěryhodná. Tyto námitky míří do bodu 34 napadeného rozhodnutí. Soud však na úvod konstatuje, že žalovaný v dotčené pasáži svého odůvodnění (ale i v navazující části) neoznačil za nevěrohodnou samotnou smluvní dokumentaci, kterou žalobkyně předložila, nýbrž

žalobkyní podávaná vysvětlení a interpretace, které z obsahu smluvní dokumentace nevyplývaly.

72. Žalobkyně nejdříve k předloženým daňovým dokladům tvrdila fakturaci provizní odměny, posléze v situaci, kdy správce daně identifikoval vážné a důvodné pochybnosti, které zpochybňovaly fakticitu přijatých plnění od dodavatele SALI Praha, začala tvrdit, že společnost NIKA umožnila na přelomu let 2017 a 2018 žalobkyni přímý nákup všech inzercí se slevou až 95 % z ceníku jednotlivých vydavatelství, přičemž se vzdala svých vytvořených výhod, a tím měla logicky i nadále požadovat platbu provize. Toto právo pak později mělo přejít na společnost SALI Praha. Uvedená tvrzení však nemají oporu v dodatku č. 1 ze dne 18. 12. 2017, který definuje vymezení zprostředkovaného dodavatele a podmínku vzniku provize (zajištění minimální slevy z platného ceníku), přičemž již z jazykového výkladu jasně vyplývá, že podmínkou vzniku provize je nutná činnost zprostředkovatele (zajistit ceny s minimální slevou). Jak už soud uvedl výše, byla žalobkyně v návaznosti na tyto skutečnosti vyzvána, aby svá tvrzení prokázala (viz druhá výzva k prokázání skutečností), avšak žádné důkazy správci daně nepředložila. Soud tedy souhlasí se závěrem učiněným v bodě 34 napadeného rozhodnutí a uzavírá, že za této procesní situace nelze než dospět k závěru, že smlouva ze dne 4. 5. 2017 a dodatek č. 1 ze dne 18. 12. 2017 jiný výklad neumožňují. Žalobkyně přitom ani v žalobě nepředestřela jiný výklad, který by bylo možno z předmětných dokumentů vyvodit. Nelze rovněž odhlédnout od toho, že ke změně interpretace obsahu předložených dokumentů žalobkyně přistoupila teprve v okamžiku, kdy správce daně identifikoval vážné a důvodné pochybnosti. Soud v jednání žalobkyně spatřuje účelovost, a to i s přihlédnutím k tomu, že v průběhu daňového řízení a stejně tak ani v řízení před soudem nebyla schopna svou interpretaci obsahu smluvních dokumentů jakkoliv doložit.
73. S výše uvedeným souvisí i poslední dílčí námitka žalobkyně o povinnosti žalovaného provést důkazy nad rámec návrhů žalobkyně.
74. Pokud jde o žalobkyní uváděné osoby pana D. J. (zástupce společnosti CNC), D. K. (zástupce společnosti NIKA) a pana S. B. (jednatel společnosti SALI Praha), je třeba zdůraznit, že žalobkyně během celého řízení na tyto osoby nepoukazovala, zejména nenavrhl, že by jejich výslechem chtěla prokázat tvrzené skutečnosti, jež by byly relevantní pro stanovení daně. Teprve až v žalobě namítala vhodnost svědeckých výpovědí.
75. Soud podotýká, že ani z příslušných vyjádření žalobkyně nebylo možné dovodit, že jde o osoby, jejichž svědecká výpověď by mohla být relevantní pro stanovení daně, resp. že by jejich výpověď mohla zásadně přispět ke zjištění skutkového stavu. Je tudíž logické, že správce daně ani žalovaný se s možností svědecké výpovědi jako důkazního prostředku ve svých rozhodnutích nevypořádali. Úkolem žalovaného (správce daně) z podstaty věci není to, aby ve svém rozhodnutí zdůvodňoval, proč nepřistoupil k realizaci všech myslitelných důkazních prostředků. Nadto soud připomíná, že správce daně měl důkazní prostředky o tom, že společnosti CNC a A 11 měly uzavřeny obchodní vztahy přímo s žalobkyní, která získala výhodné ceny díky množstevním objednávkám inzerce pro své klienty, nikoli tedy prostřednictvím zprostředkovatele. Ke zjišťování skutečností rozhodných pro stanovení daně přistoupil správce daně aktivně a opakovaně, přičemž reagoval na často se měnící argumentaci žalobkyně. Správce daně prováděl též vlastní vyhledávací činnost (viz výzvy společností CNC a A 11 či vyhledávací činnosti ve vztahu ke společnosti SALI Praha).

76. Nad rámec shora uvedeného soud konstatuje, že svědecké výpovědi výše uvedených osob se s přihlédnutím k obsahu spisového materiálu soudu jeví jako zcela nadbytečné. Z obsahu spisu neplynou žádné indicie, ze kterých by bylo možné usuzovat, že svědecké výpovědi výše uvedených osob by byly způsobilé relevantně osvětlit skutkovou verzi žalobkyně. Výslech zástupce společnosti CNC (pana D. J.) se jeví jako nadbytečný, neboť správce daně se společností CNC již komunikoval prostřednictvím výzev. Výslech zástupce společnosti NIKA (pana D. K.) soud rovněž nepovažuje za přínosný, neboť v předmětných zdaňovacích obdobích nebyla ani tato společnost deklarována coby dodavatel žalobkyně. Účelnou soud neshledává ani realizaci výsledku jednatele společnosti SALI Praha (pana S. B.), a to jednak s přihlédnutím k obsahu spisového materiálu, z něhož plyne nekontaktnost této společnosti, jednak i proto, že žalobkyně posléze tvrdila, že společnost NIKA na přelomu let 2017 a 2018 umožnila žalobkyni přímý nákup všech inzercí se slevou 95 % z ceníku jednotlivých vydavatelství, čímž ve svém důsledku popřela aktivní participaci společnosti SALI Praha na zprostředkování inzerce. S ohledem na to, jak žalobkyně měnila svou argumentaci, která se navíc v podstatných rysech rozcházel s jazykovým výkladem předložených dokumentů (viz dodatek č. 1 ze dne 18. 12. 2017 ke smlouvě o zprostředkování uzavřené dne 4. 5. 2017), soud neshledal pochybení v tom, že správce daně sám nepřistoupil k realizaci výsledků výše uvedených osob. Skutečnost, že k výsledku některých osob přistoupil správce daně v jiném řízení, nijak nedevaluje jeho postup v nyní projednávané věci.
77. Soud na tomto místě uvádí, že pro nadbytečnost neprovedl důkaz protokolem o výsledku svědka D. K. ze dne 30. 5. 2023, č. j. 1157973/23/2801-60562-609143. Byť žalobkyně v bodě 29 poukazovala na to, že z předmětného protokolu plyne, že společnost NIKA prostřednictvím pana D. K. a jeho kontaktů pro žalobkyni domlouvala spolupráci se společností CNC, jedná se (jak sama uvedla) o jiné zdaňovací období, kde patrně byla společnost NIKA deklarována coby dodavatel žalobkyně.
78. Soud na tomto místě musí vyzdvihnout, že žalobkyně sice v rámci žaloby obsáhle citovala judikaturu Nejvyššího správního soudu, nijak však nepředestřela, jaké závěry z ní pro nyní projednávaný případ dovozuje. Mezi svou argumentaci bez bližšího kontextu nakopírovala vytržené pasáže odůvodnění rozsudků Nejvyššího správního soudu, přičemž neosvětlila, jak citovaná judikatura dopadá na řešený případ. K takto koncipované „žalobní argumentaci“ soud uvádí, že ani odkazy žalobkyně na judikaturu Nejvyššího správního soudu nejsou na nyní projednávanou věc přílehlavé, resp. právní závěry v ní obsažené nejsou s postupem správce daně v rozporu. Soud si je vědom žalobkyní citované judikatury, má nicméně za to, že skutková situace v nyní řešené věci se liší od případů, na které poukazovala v žalobě.
79. K nároku na odpočet žalobkyně dále namítala, že postupem daňových orgánů došlo k porušení principu neutrality daně. Svá tvrzení opřela o závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2022, č. j. 2 Afs 401/2020-74. Soud však ani této námitce nemohl přisvědčit. Podle zmíněného rozsudku platí, že v situaci, kdy daňovým subjektem deklarovanému dodavateli správce daně v jiném řízení daň na výstupu doměřil, by bylo porušením neutrality daně, pokud by ze stejného plnění správce daně odepřel nárok na odpočet DPH jeho příjemci. Taková situace ale v projednávané věci nenastala. Předně soud připomíná, že zásada neutrality daně podle ustálené judikatury SDEU vyžaduje přiznání odpočtu DPH na vstupu, i když osoby povinné k dani nevyhověly určitým formálním požadavkům, to ale pouze za situace, že jsou k jeho přiznání splněny hmotněprávní podmínky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 Afs 2/2024-39). Ostatně i v žalobkyní uváděném rozsudku bylo pro uznání nároku na odpočet klíčové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

splnění jeho hmotněprávních podmínek. S ohledem na to, že v nyní posuzované věci nebylo prokázáno přijetí zdanitelného plnění, nebyly hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně vůbec splněny. K porušení principu rovnosti a právní jistoty, stejně jako principu neutrality DPH tak v případě žalobkyně dojít nemohlo. K ověření, jakým způsobem byla plnění poskytnutá žalobkyni zdaněna u společností NIKA a SALI Praha, soud blíže poukazuje na argumentaci žalovaného uvedenou v bodech 46 a 47 napadeného rozhodnutí, s níž se ztotožnil. Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že v přehledové tabulce v bodě 46 napadeného rozhodnutí je zmíněn jiný subjekt (společnost „Koratip“), který s nyní projednávanou věcí nesouvisí, nelze však odhlédnout od toho, že žalovaný svou argumentaci detailněji rozvedl v bodě 47 napadeného rozhodnutí, přičemž jeho argumentace jako celek je přezkoumatelná.

80. K analýze a porovnání ceníků společnosti CNC a v něm uvedených slev s cenou, za kterou žalobkyně plnění od společnosti CNC nakoupila, a dále s cenami, za které od společnosti CNC nakupovaly se žalobkyní srovnatelné subjekty se srovnatelnými objemy inzerce a současně subjekty, které neměly ceny zprostředkované společností NIKA nebo panem D. K., soud připomíná, že smyslem dokazování nebylo zjištění adekvátnosti ceny inzerce, nýbrž objasnění, zda žalobkyně fakticky přijala od společnosti SALI Praha nějaké plnění. Další zkoumání cen nebylo s to vzniklé pochybnosti stran faktického přijetí plnění od společnosti SALI Praha rozptýlit; v podrobnostech k tomu soud odkazuje na argumentaci uvedenou pod body 32 a 33 napadeného rozhodnutí. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že i kdyby z dalšího dokazování vyplynulo, že cena, za kterou nakupovala inzerce žalobkyně, byla nižší než ceníková či smluvená s jinými odběrateli, nelze z toho dovozovat, že se na tomto výsledku jakkoli podílela společnost SALI Praha. I takovému žalobkyní nazývané „střípky mozaiky“ nijak blíže neprokazují tvrzení žalobkyně.
81. Závěrem soud opětovně zdůrazňuje, že správce daně není povinen roli žalobkyně suplovat a příslušné skutečnosti prokazovat za ni. Orgány finanční správy neporušily § 1 odst. 2 ve spojení s § 92 odst. 2 daňového řádu. Důvodné pochybnosti o průběhu prověřovaných obchodních případů, na nichž spočívá závěr o neprokázání hmotněprávních podmínek pro vznik nároku na odpočet DPH, jsou dostatečné. Formulace zdůvodněných pochybností vedla k přechodu důkazního břemene zpět na žalobkyni, která jej však neunesla.
82. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla pochybení správce daně a žalovaného v procesu dokazování, resp. neunesení jejich vlastního důkazního břemene stran důvodnosti přetrvávajících pochybností o fakticitě plnění, které vyplývá z § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Ani tato námitka není důvodná.
83. Soud nepovažuje za pravdivé tvrzení žalobkyně, že se opakovaně pokoušela správcem daně vysvětlit podstatu kontrolovaných transakcí, avšak správce daně po ní stále požadoval prokázání skutečností, které žalobkyní nebyly tvrzeny, a proto je ani nemohla prokazovat. Jak soud již uvedl výše, žalobkyně v průběhu řízení s ohledem na to, jak se vyvíjelo dokazování, svá tvrzení měnila (viz shrnující bod 34 napadeného rozhodnutí). Přestože byla správcem daně dvakrát vyzvána k prokázání skutečností, které měla jednoznačným a nepochybnitelným způsobem doložit, a vyvrátit tak vytčené pochybnosti, tuto povinnost nesplnila, a neodstranila tak vážné pochybnosti o fakticitě uskutečnění zprostředkovatelských služeb (zprostředkování inzerce), ať už společností SALI Praha či společností NIKA, přičemž správce daně měl pochybnosti i o fakticitě postoupení práv a povinností vyplývajících ze smlouvy ze dne 4. 5. 2017 na společnost SALI Praha.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

84. Ani neprovedení svědeckých výpovědí, které žalobkyně namítla až v řízení před soudem, a dalších důkazních prostředků neprokazuje tvrzení žalobkyně, že se žalovaný nesnažil o odstranění rozporů mezi vzájemně si odporujícími důkazy. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že ze strany správce daně bylo řízení vedeno nesprávným směrem. Správce daně na jednotlivá tvrzení žalobkyně reagoval, a to poměrně podrobně, výzvami k prokázání skutečností. Poukaz žalobkyně na roztržitost dokazování soud shledává jako čistě účelový, neboť jednotlivé výzvy k prokázání skutečností byly „šité na míru“ danému případu v návaznosti na tvrzení, která žalobkyně uplatnila a která současně v průběhu řízení i měnila. V obou výzvách k prokázání skutečností byla žalobkyně podrobně vyzvána, jaká tvrzení má doložit a prokázat, přičemž správce daně své pochybnosti podrobně odůvodnil. Tvrzení žalobkyně, že nebyla schopna (efektivně) rozklíčovat, jaké důkazní návrhy by měly být z její strany vznášeny, je zcela neopodstatněné. Soud rovněž nemůže odhlédnout od toho, že žalobkyně na jednu stranu tvrdí, že nedošlo k přenosu důkazního břemene ze správce daně na žalobkyni (viz bod 27 žaloby), o pár řádků však napadá zmatečný postup správce daně, v důsledku něhož mělo být žalobkyni efektivně ztíženo či dokonce znemožněno unesení jejího důkazního břemene (viz bod 28 žaloby).
85. Neopodstatněná je i námitka stran toho, že žalobkyně nebyla s provedenými úpravami odůvodnění doměření daně seznámena na konci odvolacího řízení. V prvé řadě žalobkyně blíže neosvětlila, jaké provedené úpravy má na mysli, přičemž za takto koncipované argumentace soud rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí se v zásadě neliší od argumentace uvedené ve zprávě o daňové kontrole (vyjma reakce na odvolací námitky), přičemž doplnění argumentace žalovaným není v rozporu se zákonnou úpravou, a to zvláště v případě, kdy žalovaný se od právního stanoviska správce daně nijak neodchýlil a další dokazování neprováděl. S výše uvedeným není proto v rozporu ani žalobkyní citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu; ve zbývajících částech pak soud odkazuje na vypořádání žalobní argumentace pod druhým žalobním bodem. Důkazní břemeno v dané věci neunesla žalobkyně, a proto následky neunesení důkazního břemene stíhají právě ji a nikoli orgány finanční správy.
86. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla, že se orgány finanční správy dopustily pochybení při hodnocení důkazů, jelikož opomenuly svou povinnost zabývat se zjištěnými rozpory mezi provedenými důkazy a porušily zásadu volného hodnocení důkazů.
87. Soud neshledal žalobkyní tvrzené porušení § 1 odst. 2 ve spojení s § 8 daňového řádu. V prvé řadě žalobkyně nespécifikovala, jaké důkazní prostředky byly odmítnuty jakožto nedůvěryhodné. Žalovaný v projednávané věci žádný z provedených důkazních prostředků za nevěrohodný přímo neoznačil, vyjma srovnávací kalkulace, ke které uvedl, že *„údaje v tabulce působí nevěrohodně, pakliže veškerý nákup od CNC odvolatel tvrdí v konstantní ceně 10 000 Kč (např. u inzerce na celou stranu), a to bez ohledu na to, zda se jedná o neděli, sobotu, či o zadní stranu deníku (přitom tyto skutečnosti cenu dle ceníků zásadně odlišují)“*. Je třeba ale doplnit, že doloženou srovnávací kalkulací žalobkyně pouze nastínila výpočet jejího zisku, nicméně, jak už soud podotkl výše, smyslem dokazování nebylo zjistit adekvátnost ceny, ale to, zda žalobkyně přijala od dodavatele SALI Praha nějaké plnění v jakékoli formě. Z obsahu spisu, jakož i z napadeného rozhodnutí plyne, že každý z provedených důkazů byl posouzen jednotlivě a zároveň všechny byly posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. K jejich hodnocení pak soud v podrobnostech odkazuje na body 22 až 43 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o bod 34 napadeného rozhodnutí, zde žalovaný vylíčil důvody, proč tvrzení žalobkyně shledal jako nevěrohodná, přičemž současně odkázal na podklady, na

nichž své závěry zbudoval. Žalovaný předestřel jednoznačnou a přezkoumatelnou názorovou oponenturu vůči žalobkyní předloženým tvrzením, která navíc neměla (i pro jejich nekonzistentnost) v předložených důkazech oporu. Neomezil se přitom jen na analýzu samotných tvrzení, ale opíral se rovněž i o skutečnosti plynoucí z konkrétně identifikovaných důkazů, s nimiž uplatněná tvrzení porovnával, a výslovně poukázal též na deficity a rozpor v žalobkyní tvrzené podstatě obchodní spolupráce.

88. S výše uvedenými závěry soudu není v rozporu ani judikatura, na kterou žalobkyně odkazovala. Žalovaný přesvědčivě odůvodnil své závěry, přičemž z napadeného rozhodnutí neplyne, že by některé důkazy (zejména ty ve prospěch žalobkyně) pominul či upozadil a naopak vyzdvihl pouze ty, které jí byly k tíži. Žalovaný se zabýval všemi provedenými důkazy, přičemž jasně vyjevil, v jakém rozsahu a proč došlo k přenosu důkazního břemene zpět na žalobkyni a podrobně vysvětlil, proč ani na podkladě předložených důkazů nelze mít vyvstálé pochybnosti o průběhu prověřovaných obchodních případů za rozptýlené.
89. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítla nezákonnost daňové kontroly.
90. Ohledně institutu vybrané působnosti platí, že ji vůči daňovému subjektu může provádět kterýkoliv finanční úřad jako správní orgán s celostátní působností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 269/2017, publ. pod č. 3690/2018 Sb. NSS). Žalobkyně sice správně poukazuje na bod 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 3 Afs 248/2019-52, že při aplikaci vybrané působnosti může dojít k nezákonným zásahům ze strany finanční správy, nicméně soudní ochrana (ať už ve formě zásahové žaloby jako v případě právě uvedeného rozsudku či cestou žaloby proti konečnému rozhodnutí jako v nyní projednávané věci) je namísto tehdy, bude-li postup finanční správy vůči daňovému subjektu neúměrně zatěžující či šikanózní. K tomu však v daném případě nedošlo, a proto ani tato námitka není důvodná.
91. K upozornění žalobkyně na roztržitost kontrolních postupů prováděných 5 různými správci daně, které se všechny týkají transakcí se stejnými dodavateli, pouze za různá zdaňovací období počínaje dubnem 2018 a konče listopadem 2021, soud opětovně s drobnou odlišností uvádí, že se shoduje se žalobkyní v tom, že takový postup minimálně nelze označit za vhodný; jedná se o postup stojící na samé hranici zásady šetření práv daňových subjektů ve smyslu § 5 odst. 3 daňového řádu či zásady vstřícnosti ve smyslu § 6 odst. 4 daňového řádu (srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2025, č. j. 3 Af 2/2024-73 a ze dne 19. 6. 2025, č. j. 18 Af 11/2024-64). Přesto ani z tohoto důvodu soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť sama tato skutečnost nemohla ve svém důsledku zbavit žalobkyni jejího důkazního břemene týkajícího se jí uplatněného nároku na odpočet daně. Lze konstatovat, že mnohost kontrolních postupů prováděných u žalobkyně byla nevhodným řešením, na druhou stranu to však bez dalšího neznamená, že šlo o postup žalobkyni neúměrně zatěžující či dokonce o postup vůči ní šikanózní.
92. Žalobkyně nezákonnost daňové kontroly konkretizovala pouze ve vztahu k procesu dokazování, kde může docházet k nejasnostem, zmatkům či opomenutí důkazů právě proto, že určitý požadavek je vznášen vůči žalobkyni opakovaně. To však k věcnému posouzení námitek nestačí. Žalobkyně pomíjí, že předmětem nynějšího řízení není samotná kontrola jako taková, ale posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a proto by měla tvrdit, jak se případná nezákonnost daňové kontroly projevila z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

93. Volba postupu v rámci vybrané působnosti je na správci daně; soud může tuto jeho úvahu zpochybnit jen v případě, pokud ze správního spisu správce daně vyplývá, že takový postup byl značně náročný až šikanózní. Indicie pro takový závěr soud v projednávané věci nezjistil. Vedené kontroly se netýkaly stejných plnění a vždy stejných dodavatelů, jak tvrdí žalobkyně (viz již citované rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2025, č. j. 3 Af 2/2024-73 a ze dne 19. 6. 2025, č. j. 18 Af 11/2024-64). Správce daně žalobkyni nadto vyzýval k předložení podkladů v elektronické podobě, rovněž v průběhu nynější daňové kontroly žalobkyně komunikovala se správcem daně elektronicky. Byť orgány finanční správy žalobkyni nevysvětlily, proč kontrolní postupy provádělo několik různých správců daně, nelze z jejich postupu vyvodit neúměrnou zátěž žalobkyně či šikanózní jednání namířené vůči žalobkyni. Soud v popsaném postupu neshledal zjevné porušení zásad správy daní (přiměřenosti, vstřícnosti, hospodárnosti) ani pochybení, které by způsobilo neúplně zjištěný skutkový stav a které by vedlo k nezákonnosti daňové kontroly. Žalobkyně v tomto ohledu neuvedla nic konkrétního, v čem podle ní spočívala tvrzená nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobená vedením mnoha kontrol v rámci vybrané působnosti. Pokud obecně uváděla, že může dojít ke zmatkům či opomenutím při dokazování, pak to, že k takové situaci „může“ dojít (viz bod 32 žaloby), ještě neznamená, že k tomu ve skutečnosti také došlo. Soud k tomu dodává, že nemůže za žalobkyni žalobní argumentaci nijak dotvářet.

VI. Závěr a náklady řízení

94. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
95. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšné žalované žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
96. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně se nevyjádřila k výzvě soudu, zda s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, a její souhlas s projednáním věci bez jednání byl tedy presumován, zatímco žalovaný s rozhodnutím soudu o věci samé bez nařízení jednání výslovně souhlasil. Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – zásadní podklady pro rozhodnutí jsou totiž součástí správního spisu, z něhož soud obligatorně vycházel a jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 24. září 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.